

Bart Kemmeren begeleidt als arbiter een jeugdpartijtje in De Werft. Foto Jan Stads/Pix4profs Jan Stads / Pix4Profs

Regiosport

14 februari 2025 | Pagina 42

🕒 3 min.

De Eftelingman bulkt van levenslust: 'Ip-poooooon'

Leven Bertus Kemmeren (86) draait vooral om judomat en attractiepark

Tijdens ons gesprek met de 86-jarige Bertus Kemmeren gaat zijn mobiele telefoon. De ringtoon? Het deuntje van De Indische Waterlelies. Hij doet daarmee zijn geuzennaam als 'Eftelingman' eer aan. Maar hij is minstens zo bekend als de man die al meer dan 50 jaar op de judomat staat als scheidsrechter.

Max van der Put

Kaatsheuvel

Zingend neemt hij de telefoon op. Op hoge, zangerige toon: 'Hallooooooo'. Zoals hij ook deed toen we de afspraak met hem maakten voor het interview. „Doe ik altijd. Waarom? Ach, ik ben positief ingesteld. Sommige mensen storen zich eraan, maar de meesten vinden het leuk. Laatst werd ik nog gebeld door de doktersassistente. Die wilde mijn stem even horen.”

Een bijzonder mens, Bertus Kemmeren. Hij is dan al wel 86 jaar, maar nog altijd druk in de weer. Hij laat op zijn mobieltje zijn agenda zien voor de komende weken: ramvol. Hij geeft één dag in de week rondleidingen in het Efteling-museum. „Wie meer over de Efteling weet dan ik, krijgt van mij een jaarkaart cadeau.”

En verder: EHBO, Efteling-koor, ontmoetingscentrum de Rooie Loper, de door hem opgerichte trimclubjes als 'de Bosrakkers' en 'de Hoedjes'... „De meeste dingen ben ik wel aan het afbouwen hoor. Volgend jaar zit ik vijftig jaar in de gemeenteraad. Namens Gemeentebelangen. Dan is dat ook mooi geweest.”

Game Gallery

Zijn 'waterlelie-ringtone' is geen toeval. Kemmeren heeft 25 jaar in de Efteling gewerkt, als verantwoordelijke voor de Game Gallery, de spelletjes-afdeling, waar tegen betaling prijzen kunnen worden gewonnen bij goede prestaties.

„Onze huisarts, dokter Van Tuyn, was een van de commissarissen van de Efteling. Als je bij hem kwam en vertelde dat je geen werk had, stuurde hij je door naar iemand bij het pretpark. Ik zou eigenlijk bij de Fata Morgana gaan werken, maar toen ze hoorden van mijn judo-achtergrond ben ik bij die spellen terechtgekomen. Daar werden mensen namelijk soms weleens agressief, als ze vonden dat ze een prijs hadden verdiend ofzo.”

Beetje crimineel imago

Met judo was Kemmeren op z'n achttiende begonnen. „Stiekem, want mijn ouders vonden het niks. Judo had toen het imago van wat nu het kickboksen heeft.

Een beetje crimineel. Maar ik vond het geweldig. Ik liet mijn pakken bij kennissen wassen. Pas nadat Anton Geesink in 1964 olympisch kampioen was geworden, was judo door de goegemeente geaccepteerd als nette sport."

Kemmeren richtte de Eerste Judoclub Kaatsheuvel op, deed namens Zuid-Nederland mee aan internationale toernooien en werd leraar en scheidsrechter. En dat allemaal met slechts één functionerend oog. „Op m'n zevende heb ik een stuk ijzerdraad in m'n oog gekregen."

Onderscheiding

Trots laat Kemmeren op zijn mobieltje een filmpje zien waarop hij gehuldigd wordt. „In Eindhoven, bij een groot toernooi. Omdat ik 50 jaar scheidsrechter ben. Die onderscheiding wordt hoogst zelden uitgereikt."

En Kemmeren zou Kemmeren niet zijn als hij ook op de judomat niet opvalt. Want als iemand de ander op z'n rug werpt, roept de arbiter uit Kaatsheuvel luid en op die voor hem karakteristieke hoge, zangerige toon: 'Ippooooooooon'.